

dette Ting, at vi gaar med til en Lov, hvorefter der ifølge § 2 kan reguleres for alle, naar det ikke er Meningen, at denne Paragraf skal bruges? Jeg vil henvise til, at jeg ikke alene her i Rigsdagen, men ogsaa udenfor Rigsdagen gav Anvisning paa, hvorledes man efter min Mening skulde bruge Loven, og jeg vil gerne gentage det, naturligvis ogsaa fordi det staar som Udryk for Venstres Ønske i saa Henseende — det ærede Medlem fra Verninge har for Resten nævnt det. Jeg mener, at den bedste Regulering foregaar paa den Maade, at man bruger begge Paragraffer. Pengene efter § 2 vil kun strække til ganske enkelte Livsfornødenheder — jeg har tilladt mig at nævne Brød —, men derudover vil det være nødvendigt at anvende § 1, fordi Arbejderen nu en Gang trænger mere til Hjælp end Greven. Jeg vil ogsaa sige overfor den højtærede Minister, at det hjælper jo i Grunden kun lidt, om Thisted Amt, der har brugt de færreste Penge, havde brugt alle Pengene eller dobbelt saa mange. Fordi alle i Kommunen havde faaet $\frac{2}{3}$ refunderet, havde de vanskeligt stillede jo ikke faaet en rød Øre mere. Og naar Ministeren nu siger, at det viste sig altsaa, som Loven af 1916 var affattet — jeg gaar tilbage til den, for den er jo Grundloven for § 2, som vi her behandler —, at han havde haft Ret i sin Paastand om, at Landkommunerne ikke vilde være i Stand til at udnytte denne Paragraf, vil jeg svare: Nej, Forholdene viser egentlig det stik modsatte. Ministeren har slaaet sin egen Udtalelse saa eftertrykkeligt for Panden, at jeg ikke venter at møde den oftere, idet han gør opmærksom paa, at netop i det sidste Kvartal er der brugt 17 Mill. Kr. efter § 2. Det turde dog være et Vidnesbyrd om, at man i Landkommunerne har kunnet bruge § 2. Hvorfor skulde de ikke kunne det? Hvor er Pengene da gaaet hen? Ministeren sagde selv — jeg staar her med Fortrykket —, at der havde været en glædelig Udvikling i saa Henseende, idet man i det sidste Kvartal har brugt 17 Millioner efter § 2, i de foregaaende 3 Kvartaler kun 10 Millioner, altsaa godt 3 Millioner i hvert, medens man i det forrige Kvartal igen kun havde brugt $\frac{1}{2}$ Million. Følgelig har Udviklingen netop godtgjort Rigtigheden af Ministerens Opfattelse. Nej, det, der er sket, er sikkert det, at man er blevet mere klar over, at Loven af 1916 var forjasket, fordi der ikke stod i den det, man nu er kommet ind paa, at man med Hensyn til Foranstaltninger efter § 2 kunde faa refunderet $\frac{2}{3}$ af det, der var kommet de vanskeligt stillede til

gode. Det, tror jeg, er blevet langt mere kendt, siden vi førte den Debat, og derfor er § 2 i den følgende Tid blevet benyttet bedre.

Jeg vil gerne med det samme protestere mod den Opfattelse, som det lod til, at det ærede Medlem for Otterup-Kredsen (Kristiansen) gjorde gældende, at Venstre kun vil regulere efter § 1. Det er jo i Virkeligheden hen i Vejret. Det, vi vil, er, at begge Paragraffer skal bruges, men vi vil, at der skal være Forskel paa, hvad Staten betaler til de velhavende og til de mindre velhavende. Der ligger i Virkeligheden Hunden begravet, det er det, Ministeren og Socialdemokraterne ikke vil. Naar de derfor agiterer mod os ude i Landet, er det faktisk det, de kan beskyldes os for, at vi ikke har villet give saa mange Penge til de velstillede som de (Afbrydelse). Er det ikke sandt? Det er jo det, vi strides om. Derimod kan vi pege paa, at vi har villet give lige saa mange Penge til de vanskeligt stillede som de. Det skal vi nok tage en Kamp op om, selv om de Herrer tror, at der vandrer Tusinder fra Venstres Lejr over i den radikale Lejr netop paa Grund af Dyrtidsforanstaltningerne. Det vil jo nu for øvrigt Valget vise.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristiansen: Jeg vil gøre det ærede Medlem for Fuglebjerg-Kredsen (Martin Hansen) opmærksom paa, at Forskellen paa Venstres Opfattelse af Dyrtidslovgivningen og mit Partis er den, at Venstre hævder, at ved de kommunale Dyrtidsforanstaltninger gælder det først og fremmest om at hjælpe dem, der virkelig trænger, medens vi gør gældende, at de Midler, der er stillede til Kommunernes Raadighed til Anvendelse efter § 1, ikke er udnyttede. Og vi mener, at der er en stor Del Mennesker omkring i Landet, hvis Kaar bringer dem over den Grænse, der er sat for Anvendelsen af Midler efter § 1, men som virkelig ogsaa trænger til at lettes for Dyrtidens Tryk. De Midler, man ikke anvender efter § 1, vil man kunne anvende her, og det vilde man gøre, hvis Forholdet blot var det, at man ogsaa her kunde faa $\frac{2}{3}$ refunderet af Staten. For øvrigt er det mærkværdigt, at man vil ind paa Spørgsmaalet om, hvem der trænger, og hvem der ikke trænger, naar man dog fra den Side er og hele Tiden har været beredvillig til at gaa med til at lade Staten foretage almindelig